

Maader at støtte et Ministerium paa; jeg har seet den ærede Rigsdagsmand, som han selv har udtalt sig, støtte alle Ministerier, — og jo mere han har støttet dem, desto værre er det gaaet dem. Jeg tilstaaer, at jeg stadigt har fundet, at den Maade at blive understøttet paa, for det Første ikke maatte være behagelig, og for det Andet i sine Resultater forekommer mig at have været meget beklagelig baade for den ærede Rigsdagsmand og for de Ministerier, han „støttede“, ligesom ogsaa, jeg tilstaaer det, for selve Landet. Det er den Opfattelse, jeg har af den ærede Rigsdagsmands Understøttelse. Den ærede Rigsdagsmand gif derefter over til en Bemærkning med Hensyn til Uttringer, som skulde være fremkomne fra min Side, og som jeg saameget mere nødtes til at gaae ind paa, da den ærede Rigsdagsmand netop udtalte den som en Anerkjendelse, han troede at skyldte mig, men som jeg paa ingen Maade kan tage imod. Den ærede Rigsdagsmand yttrede nemlig — det findes Spalte 365 i Folkethingstidenden —, at han maatte indrømme, at jeg havde den Fordeel for de Fleste her i Salen at have tidligt bekendt mig til den Lære, at Grundlaget for vor Repræsentation, som den nu er, var mig imod, og at jeg trængte efter at forandre den. Det er nu ganske klart, at der kunde lægges en heel Deel her ind i, som jeg paa ingen Maade kan indrømme at have sagt eller tænkt; jeg maa i alt Fald bede mine Uttringer rectificerede yderligere derhen, at jeg hverken har sagt eller tænkt, at der skulde gjøres nogen Forandring i vor Repræsentation efter Grundloven. Dersom derimod den ærede Rigsdagsmand sigtede til, at det var min Mening, at naar der skulde dannes en Fællesforsatning, da kunde jeg ikke ansee det for rigtigt, at den blev sammensat af Repræsentanter, der vare valgte deels efter Danmarks og deels efter Hertugdømmernes Valglov, naar der skulde tilveiebringes en varig Enhed mellem Monarchiets forskjellige Dele, da har han Ret; har han derimod ikke sigtet dertil, har han Uret. (Afbrydelse af Tscherning). Den ærede Viceformand vil jo senere kunne modbevise mig, hvis jeg har Uret.

Der er et andet Punkt, som jeg maa omtale, efterdi det flere Gange er berørt under Discussionen; det vedkommer rigtignok kun mig personligt, men det angaaer tillige et Hovedpunkt af selve Sagen. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) bemærkede nemlig, at jeg under Grundlovsfagets Behandling i forrige Samling skulde have udtalt mig, som om det netop var nødvendigt eller ialfald rigtigt, at Fællesforsatningen skulde kendes, førend de ny Valg foregik. Men dette har jeg aldrig hverken tænkt eller sagt; det er i den Grad stridende imod de Ansuelser, jeg stedse har næret, at jeg kan forstikke den ærede Rigsdagsmand om, at han ikke skal kunne finde Skygge af Noget, der ligner det. Det Forslag, hvortil den ærede Rigsdagsmand sigtede, gif jo, som han ganske vist vil erindre, naar jeg gjør ham opmærksom derpaa, aldeles ikke ud paa Andet, end at man, istedetfor at man efter hans Forslag bestemte en 4de Beslutning for den endelige Krafttræden af Grundlovsindskrænkningen, kunde — for at komme Regjeringen endnu mere imøde — bestemme det saaledes, at den endelige Vedtagelse skulde gaae for sig allerede ved den 3die Beslutning; men af mine Uttringer desangaaende, som findes i Folkethingstidenden for 5te Session, Sp. 3476, fremgaaer det klart, at det kun har været min Mening, at Fællesforsatningen skulde have været bekendt, førend den endelige Ordning af Forsatningsfagen skulde gaae for sig. Jeg skal tillade mig at oplæse de af mig dengang brugte Uttringer; de lyde saaledes: „— — men jeg troer tillige, at Rigsdagen har et billigt Krav paa at vente, at der fra Regjeringens Side, navnlig efter de Udtalelser, som allerede fra saamange Sider ere fremkomne, maatte vises den Tillid til Rigsdagen, at Regjeringen ikke tvivler om, at, naar det kom saavidt, at den endelige Ordning af Forsatningsfagen skulde gaae for sig, og Rigsdagen da blev bekendt med det Udkast til Forsatningen, som Regjeringen til den Tid var bleven enig om og maatte antages at kunne udføre, saasnart den dertil svarende Indrømmelse fra Rigsdagens Side endelig gaves, saa vilde den danske Rigsdag være den Sidste til